ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΟΜΙΝΙΚ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

Βιλλερουά είνε μιά ήσυχη επαρχιακή πόλις, γραφική, καταπράσινη, γύρω από μιά παλιά γοτθική εκκλησία. Ο συνταγματάρχης Φόρ Λαρούς είχε περάσει εκεί τα τρελλά παιδικά χρόνια του και μιά μέρα χάθηκε ξαφνικά για να ταξιδέψη και να γνωρίση τον κόσμο. Έπειτα, αφού υπηρέτησε πιστά την πατρίδα του σαράντα ολόκληρα χρόνια, εκεί κάτω, στις εξωτικές αποικίες της, ξαναγύρισε στη Βιλλερουά, πάντα εύρωστος, πάντα ζωηρός, πάντα παράξενος και κλείστηκε μέσα στο παλιό πατρικό του σπίτι, που έμοιαζε μ' ένα μικρό μεσαιωνικό πύργο, γεμάτο αράχνες και νυχτερίδες.

Ο συνταγματάρχης Φόρ Λαρούς είχε φέρει μαζί του δέκα μεγάλες κάσσες γεμάτες «λάφυρα», όπως έλεγε. Λάφυρα; Έ, ναί, ή κάσσες αύτές ήταν γεμάτες από φρικώδεις μάσκες αγρίων, από τρομαχτικές παναπλίες κι' από μυστηριώδη ξόανα που τα είχε πάρει από τους μάγους του Κογκό και της Μαδαγασκάρης. Στόλισε μ' αυτά τον παλιό πύργο του κι' απομονώθηκε μέσα σ' αυτόν σαν ερημίτης, κάνοντας διαρκώς τις μεγαλύτερες εκκεντρικότητες για να μην πεθάνη από την πλήξι του.

Η πρώτη τρέλλα του Λαρούς, που αναστάτωσε την επαρχιακή πόλι, ήταν το κρέμασμα μιάς ανθρωποσκαλας απ' το παράθυρο του πύργου του. Η ξυλίνη σκάλα της είσόδου, ήταν σάπια κι' ο Λαρούς, χωρίς πολλές διατυπώσεις, την κατάργησε ολότελα και κρέμασε μιά ανθρωποσκαλα, απ' όπου ανέβαινε και κατεβαινε σαν αγριάνθρωπος τέσσερες και πέντε φορές την ημέρα. Οι κάτοικοι της Βιλλερουά έσκασαν φυσικά στα γέλια αυτό όμως δεν εσήμαινε πώς δεν άρχισαν να θαυμάζουν περισσότερο τον αλλόκοτο συνταγματάρχη. Κι' ο θαυμασμός αυτός έγινε ακόμα πιό μεγάλος, όταν έμαθαν από τη γρηά υπηρέτριά του ότι όλες ή «κάθουσες» του πύργου ήταν στολισμένες με τα λάφυρα που είχε φέρει μαζί του από τις εξωτικές χώρες. Εκείνο όμως που της είχε κάνει την πιό μεγάλη εντύπωση, ήταν ή ασπίδες και ή λόγχες των ανθρωποφάγων, καθώς και κάτι γυριστά σπαθιά που στόλιζαν εδώ κι' εκεί τους παλιούς τοίχους. Έπειτα, ήταν εκεί πέρα κι' ένα σωρό άλλα αξιοθαύμαστα πράγματα, όπως ένας πελώριος ασημένιος δίσκος που αστραφτε σαν καθρέφτης, μεγιά δέρματα τίγρεων και λιονταριών και διάφορα χαλιά με ζωηρά χρώματα.

Ο συνταγματάρχης Λαρούς ώστόσο είχε και μιά άλλη παραξενιά. Το πρωί, όταν ήταν μαναχός στην κάμαρά του, ή γρηά υπηρέτρια που καθόταν από κάτω στο υπόγειο, τον άκουγε να φωνάζη:

— Ζοζέφ! Έλα εδώ, τεμπέλη!

Άργησες πάλι σήμερα!...

Αμέσως κατάπιν άκουγόταν μιά άλλη φωνή, ταπεινή και χωριάτικη:

— Καλημέρα σας, κύριε συνταγματάρχα...

—Έμπρός, τί μπόττες μου γρήγορα, ζώον!...

Μά αυτό δεν εμπόδιζε τον Λαρούς να γιαλίζη μόνος του τα παπούτσια του.

Κάμμιά φορά πάλι φώναζε από κάτω:

— Ζοζέφ! Νά πάς στη διεύθυνσι του το γράμμα που σου έχω αφήσει απάνω στο τραπέζι...

—Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα μου!...

Τί συνέβαινε λοιπόν; Ο Λαρούς δίχως άλλο ήταν εγγαστρίμυθος!

* * *

Οί νοικοκύρηδες της Βιλλερουά, κάθε Κυριακή απόγευμα είχαν μιά μεγάλη διασκέδασι. Ανέβαιναν με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους ως τον αντιπερινό λόφο κι' από εκεί πέρα κύτταζαν τον «πύργο» του Λαρούς με την ελπίδα πώς θ' άνοιγε κάποιο παράθυρο για να δούν τί πανοπλίες των ανθρωποφάγων ή πώς θα εβλεπαν τον τρελλό συνταγματάρχη ν' ανεβοκατεβαίνη την ανεμοσκαλα.

Η μυστηριώδης ζωή αυτού του ανθρώπου είχε αναστατώσει από την περιέργεια όλον τον κόσμο. Κάθε τόσο τον προσκαλούσαν εδώ κι' εκεί, σε κοσμικές συγκεντρώσεις, μά ο συνταγματάρχης ήταν ένας αγριάνθρωπος. Απαντούσε σε μιά δικατάληπτη διάλεκτο μαύρων, έκανε ένα σωρό «σαλαμαλέκ» και χανόταν πάλι μέσα στον παράξενο πύργο του.

Μιά φορά ώστόσο, την τελευταία Κυριακή της Αποκρηάς, δέχτηκε να πάη στο τσάϊ της Δεσποινίδος Σαίν-Λούτ, μιάς αριστοκρατίδος γεροντοκόρης, για την οποία έτρεφε από μικρός μιά τρυφερή συμπάθεια. Η Δεσποινίς Σαίν-Λούτ, κόρη στρατηγού, είχε κι' αυτή παράξενες συνήθειες. Ήταν σωστή ανδρογυναίκα. Και γι' αυτό ακριβώς άρεσε στον Λαρούς, γιατί του ταίριαζε. Ο συνταγματάρχης λοιπόν δέχτηκε την πρόσκλησή της και πήρε μαζί της το τσάϊ. Ήσαν μόνοι εκείνο το απόγευμα. Η Βιλλερουά άντηχούσε από τις φωνές και τα γέλια των μασκαράδων. Η Δεσποινίς Σαίν-Λούτ ένιωθε μιά μεγάλη περιφρόνησι για τις λαϊκές αυτές γιορτές, που της φανόντουσαν σαν μιά χονδροειδής απομίμησις των παλιών χορών μεταμφιεσμένων.

— Αυτές ή Αποκρηες είνε σαν να ξέπεσε στο θούρκο μιά βασιλική διασκέδασις!... έλεγε στον Λαρούς.

Αυτός ώστόσο ο θόρυβος θύμισε στον συνταγματάρχη την κατάληψη και τη λεηλασία μιάς μαρομανής πόλεως...

— Εκείνη τη ημέρα, είπε στη Δεσποινίδα Σαίν-Λούτ μιά τσιγγάνα μού φανέρωσε την μοίρα μου και μού είπε πώς θα πεθάνω... Ξέρετε πώς; — Θα πεθάνω σε μιά επίθεσι αγρίων, από το χέρι μιάς αμαζόνας!...

Μιά τσιγγάνα μού φανέρωσε την μοίρα μου και μού είπε πώς θα πεθάνω...

Συλλογίστηκε μιά στιγμή κ' ύστερα επρόσθεσε:

— Πολύ παράξενο! Νά πεθάνω, εγώ, από το χέρι μιάς γυναίκας...

Μά ή Δεσποινίς Σαίν-Λούτ διάστηκε να τον διορθώση:

— Μιάς αμαζόνας... του είπε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή αντήχησε ξαφνικά μέσα στη νύχτα μιά παράξενη πολεμική κραυγή, έσκασαν γύρω στα φουστάνια της Δεσποινίδος Σαίν-Λούτ μερικά βαρελότα και μιά ορδή ανθρωποφάγων πέρασε με φωνές τον κήπο κι' έφθασε στην είσοδο του σαλονιού. Η Δεσποινίς Σαίν-Λούτ δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια της. Το ίδιο είχε πάθει ο Φρικέ, ο σαύλος της. Ο Φρικέ, όμως, συνήθε γρήγορα και χύθηκε με λύσσα επάνω στους αγριανθρώπους. Μά όταν έφθασε κοντά τους, τρομοκρατήθηκε τόσο, ώστε γύρισε αμέσως τα νώτα για να δεχθή μιά λόγχη που του την πέταξε ένας άνθητος από εκείνους τους μασκαράδες που είχε πάρει το ρόλο του στα σοβαρά. Ο Φρικέ έβγαλε ένα ουρλιασμα πόνου και γαυγίζοντας πένθιμα, έτρεξε κοντά στην κυρία του, σέρνοντας μαζί του το δόρυ που είχε καρφωθή απάνω του. Έπειτα σωριάστηκε κατά γής και ψύχησε.

Οί τριάντα ηλίθιοι τότε που είχαν ληλατήσει τις εξωτικές συλλογές του συνταγματάρχου και είχαν μεταμορφωθή σε ανθρωποφάγους, τό έβαλαν στα πόδια ρίχνοντας εδώ κι' εκεί τις ασπίδες και τα ξύλα τους.

— Ο Φρικέ ψύχησε! φώναξε κατάπληκτη ή Δεσποινίς Σαίν-Λούτ.

Κι' αρπάζοντας το δόρυ, ώρμησε εξάλλη για να κυνηγήση τους φυγάδες. Τα μάτια της αστραφταν, σαν να πετούσαν φωτιές και το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο από το θυμό, τη λύσσα, την αγανάκτησι.

— Είνε δηλητηριασμένο το δόρυ! της φώναξε τότε ο συνταγματάρχης Λαρούς! Πρόσεχε!...

Μά ήταν πολύ αργά. Καθώς έπαλλε στο στιβαρό χέρι της το δηλητηριασμένο δόρυ, έκανε μιά απότομη κίνησι και τρύπησε στο πρόσωπο τον συνταγματάρχη.

—Α! έκανε κείνος, με σκοτώσατε!...

Και στηρίχτηκε στον τοίχο, κατάχλομος. Μά το δηλητήριο των ιθαγενών είχε πράσινο κιόλας μέσα στο αίμα κι' έτσι σε λίγο ο συνταγματάρχης Λαρούς έκανε μερικά βήματα παραπατώντας κ' έπειτα σωριάστηκε καταγής με γδούπο, σφαδάζοντας από τους πόνους. Η Δεσποινίς Σαίν - Λούτ με το δόρυ στο χέρι, σάν αμαζόνα, είχε απολιθωθή από τον τρόμο της. Μπροστά της, ο συνταγματάρχης Λαρούς, με πελιδνό πρόσωπο, ήταν πειά νεκρός...

Η προφητεία της τσιγγάνας είχε βγή αληθινή.

Έξω ή Βιλλερουά ήταν ανάστατη από τις φωνές και τα γέλια του κόσμου. Όλοι πίστευαν πώς ο συνταγματάρχης πέθανε από συγκατή. Κανείς δεν έμαθε ποτέ το μυστικό της «αμαζόνας»...

σε την θέσι του στο διάσημο Σαρλώ.

— Τώρα, θα σού δείξω, Μαίρη, μού είπε με υπερηφάνεια, το κοινοβούλιο. Πρίν σε γνωρίσω, με προσκάλεσαν σε μιά συνεδρίασι. Εκεί τότε, στη μέση της συνεδριάσεως σηκώθηκα κι' έβγαλα ένα λόγο σ' αυτούς τους κυρίους. Α! Μαίρη! Έπρεπε να μ' εβλεπες τότε!... Αν ζούσα εδώ πέρα, θα ήμουν κι' εγώ μέλος του κοινοβουλίου. Κι' εγώ μόνο θα μπορούσα να σταματήσω την παγκόσμιο κρίσι!... Αν καμμιά μέρα γίνη κομμουνιστική επανάστασις στην Αγγλία, να ξέρης πώς θα μ' εκλέξουν πρόεδρο της δημοκρατίας! Δεν είμαι μεγαλοφυής μόνο στα φίλμς μου, αλλά και στην πολιτική...

Καθώς βλέπετε, ο Τσάρλι Σπένσερ Τσάπλιν, δεν είνε διόλου μετριόφρων! Είνε τρομερά έγωιστής και γι' αυτό ακριβώς, αν και τον λατρεύω, δεν μπορώ να υποφέρω ένα σωρό αδυναμίες του που με βασανίζουν.

ΜΑΙ·Υ· ΡΗΒΣ